

Auringonsäteet loistivat kirkkaasti puiden oksien lomasta lämmittäen Collenin niskaa. Oli kaunis kesäpäivä. Juuri sopiva juoksenteluun ympäriinsä pitkin Painajaisten metsää, jäädä kiinni vanhemmille ja viettää seuraava, todennäköisesti sateinen, päivä sisällä. Kaikki Swyehamin lapset tekivät niin, myös Collen Gopal. Tänäänkin Collen odotti portinpielessä ystäviään, jotta he voisivat yhdessä lähteä Painajaisten metsään. Siinä odotellessaan Collenin ohitse kulki paljon ihmisiä. Ilmeisesti menossa Swyehamin sunnuntaimarkkinoille. Sinne kaikki menivät aurinkoisina kesäpäivinä, vaikkei edes ollut sunnuntai. Tänään kuitenkin oli, ja monet naapurikylien naiset ryntäilivät markkinoille ostamaan kaikki parhaimmat kankaat, kupit ja marjat jättäen perässä arvokkaasti hidasteleville miehille sen kaiken oikeasti mielenkiintoisen, eli kirjoja, polttopuita ja laadukkainta teetä. Siis kaiken, mitä tarvitaan ennen seuraavia sunnuntaimarkkinoita. Collen ei koskaan ollut käynyt markkinoilla. Turhaa touhua, ajatteli hän. Sen sijaan hänestä oli huvittava seurata portinpielessä, kuinka ohitse juoksevat naiset hermoilivat arkipäiväisistä asioista: "Perrian! Hei Perrian oletko sinä kuullut, että siellä myydään taas sitä Dorel-mestarin maankuulua pilkullista kangasta?" "Ei kai?! Minun on pakko saada sitä, lapseni tarvitsevat pilkulliset housut. Kyllä vain minun on pakko nyt kiirehtiä, jotta saan kangasta!" Hauska oli myös seurata arvokkaiden herrasmiesten kävelyä tiellä. He eivät hermoilleet kankaista, eivätkä oikeastaan muustakaan: "Oletko sinä jo lukenut uusimmat uutiset, siitä poliitikosta, joka murhattiin?" "En ole, mutta kyllähän sitä ehtii illalla. Mihinkäs tässä maailmassa on kiire?" Collenillakaan ei ollut kiire mihinkään. Kavereita ei näkynyt missään (he olivat pahasti myöhässä), joten Collen saattoi vain seisoskella portinpielessä, nauraa ohikulkijoille ja yrittää saada kiinni punakeltaista perhosta, joka vähän väliä yritti laskeutua hänen hatulleen. Tämä ei tietenkään ollut helppoa. Perhonen oli vikkelä ja aurinko häikäisi ikävästi Collenia hänen katsoessaan ylös. Siinä sitten nojatessaan porttiin ja seuratessaan muutaman oikein arvokkaan ja hitaan herran laahustusta kohti markkinoita, näki hän, kuinka Rodethamin kylän suunnalta juoksi mies. Tämä ei ilmeisesti ollut matkalla markkinoille ostelemaan kirjoja muiden herrojen tapaan, ei tosiaan. Mies oli niin kauhun kangistama, että hädin tuskin pystyi juosta. Tulija oli kylän laitamilla asusteleva ennustaja, Basilius Eden. Häntä kutsuttiin usein Huru-ukoksi, sillä eihän toki kukaan uskonut häntä, olivatpa hänen näkynsä kuinka suuria tahansa. Jälleen oli hänellä ilmeisesti jotain tärkeää kerrottavaa koko lähiseudun asukkaille. Collen havahtui pystyyn ja ryntäsi ennustajan perään. Eihän hän voinut jättää kuulematta, mitä Huru-ukko tällä kertaa oli keksinyt. Vaikka Collen oli juossut niin kovaa kuin oli kintuistaan vain päässyt, oli ennustaja ehtinyt aiheuttaa markkinoilla, toisaalla pientä paniikkia, toisaalla taas ilkkuvia naurahduksia. Ihmiset katselivat häntä ihmeissään, kun tämä toisti kovaan ääneen samaa asiaa: "Pimeys on laskeutuva Amronin ylle. Pimeys valtaa taivaat. Nähkää kuinka pilvet peittävät auringon. Kuningas on nouseva, kuningas on hallitseva Amronia, pimeyden kuningas. Kuningas on löytävä vallan siemenen, kuningas on hallitseva Amronia, pimeyden kuningas." ----- Vähän ehkä lyhyehkö pätkä, mutta mahdollisesti jatkossa pidempiä. Katsoo jaksanko ylipäänsä heitellä tänne jatkoa tälle vai kirjoittelenko vain omaksi ilokseni.